

нена съ музикалната образованост, дават въ резултат истинското художествено музикално творчество, въ акта на което играят значителна роля сжцо и работата и мисленето. Последното се доказва отъ Бетховеновите ръкописи, отъ които е ясно — колко много той е мислил и избиралъ до като се установи и даде окончателна форма на една музикална мисъл или идея. Прекарването на курса на композиционната наука дава възможност на надарения съ творческа сила музикантъ да създава истински художествени творби. Безъ пълното овладяване на елементарната теория, ученията за мелодията и ритъма, хармонията, контрапункта, канона и фугата, музикалното формознание — не може да се добие една здрава композиционна техника. Къмъ тѣзи дисциплини се прибавя и: учение за инструментитъ (инструментация), история на музиката и музикална естетика. Отъ само себе си се разбира, че и владението на единъ или повече инструменти — особено пиано — се явява сжществено условие за да се домогне музикантъ до изкуството на К-то. Къмъ това се прибавя и необходимостта отъ вродена интелигентност, при тежаване на една обща образованост и културност — и близъкъ погледъ къмъ всички останали изкуства. Добре уреденитъ консерватории и музикални академии даватъ възможностъ за едно пълно школуване и прекарване курса на композиционната наука.

Кондакъ, гр. *κοντάκιον* — въ источно-православната църква — пѣсень, изобразяваща нѣкоя черта на светия или празникъ. Всѣки празникъ и всѣки светия си иматъ свой тропарь и кондакъ, които се различаватъ единъ отъ другъ — не толкова по съдържание, колкото по времето, когато се пѣятъ при богослужението.

Кондуктусъ, лат. *conductus*, фр. *conduit* — сж се наричали презъ XVII и XVIII в. многогласни пѣсни, композирани не върху григориянски хорали.

Кондюиръ, фр. *conduire* = вода — У французитъ: 1) Дирижиране на оркестъръ; дирижиране изпълне-

нието на една музикална творба. 2) Развиване, разработване на една композиция въ концертень стилъ.

Консерватория, ит. *conservatorio*, фр. *conservatoire*, нѣм. *Konservatorium*, англ. *conservatory* — се наричатъ учебни музикални заведения, кждето учащитъ могатъ да се обучаватъ въ всички клонове на музиката — теория и практика — за да се подготвятъ, като музикални теоретици, учители, компонисти, инструменталисти, пѣвци и диригенти. Най-старата К. е основана въ Неаполъ презъ 1537, подъ името *Conservatorio Santa Maria di Loreto*. Първитъ К-и не сж били съ значението, което иматъ днесъ; това сж били благотворителни заведения — сиропиталища, въ които децата сж били прибирани, и имащитъ музикална дарба сж били обучавани въ музика. Следъ К. *Santa Maria di Loreto* — въ Неаполъ биватъ основани още три презъ XVI в.: „*Della Pietà de' Turchini*“, „*Di sant Onufrio*“ и „*Dei Poveri di Gesù Cristo*.“ Последната (1744) бива закрыта, а другитъ три биватъ съединени презъ (1808) въ *Collegio reale di musica, cera Real conservatorio San Pietro a Majella*, въ която има: **вътрешни ученици**, живущи на пансионъ въ училището, и **външни**. Още презъ XVII в. е имало К-и и въ други италиански градове: Венеция, Палермо, а въ по-ново време почти въ всички по-големъ градове на Италия. Първата К., извънъ Италия, е Парижката, основана презъ 1784, подъ името *École royale de chant et de déclamation*, преименувана нѣколко пѣти, *cera*—*Conservatoire nationale de musique*, ползуваща се съ голѣма слава и известностъ. Следъ това се откриватъ консерватории и въ другитъ страни на Европа. Най-старата славянска консерватория е Пражката, основана презъ май 1811, запазила и до сега име на единъ първостепененъ музикаленъ институтъ. Отъ Нѣмскитъ консерватории, съ най-големъ слава се ползуватъ: Лайпцигската, осн. 1843 отъ Менделсона, въ която сж преподавали най-виднитъ нѣмски музиканти, Виенската „На приятелитъ на музиката“, основана презъ 1817, *cera* Държавна академия и висша школа за музика и театръ“, Дрезденска, Берлинска (Ака-